

Első fejezet

A Kereskedelmi Szövetség Revenue nevű teherhajója milliós csillag örökös fényében fürdőzve lebegett a Dorvalla alabástromfehér felhőfátylának határánál.

A gigászi teherhajó alakja olyan vaskos csészealjra emlékeztetett, amelynek a közepét kivágták, hogy megteremtsék a két masszív hangárkart, valamint a központi gömböt. Az előreívelő karok elöl nem értek össze, mintha az építőknek valamiért nem sikerült volna bezárni a kört. Valójában a tágas rést szándékosan tervezték oda, és mindkét kar óriási dokkolókarmokban, illetve hatalmasan tátongó zsilipkapukban végződött.

A Kereskedelmi Szövetség hajója – nem annyira rakodott, inkább zabált, mint valami falánk fenevad – immár három standard napja táplálkozott a Dorvallánál.

A bolygó legfőbb kiviteli cikke a lommite-érc volt, a páncélüveg ablakok és a vadászgépek fülkeborításának egyik legfontosabb alapanyaga. A bányákból kitermelt ércet nehézkes teherkompok vitték fel a magas orbitális pályákra, ahol önjáró konténerekbe rakták át. Ezek az egységek legalább akkorák voltak, mint a helyi teherkompok, és kivétel nélkül magukon viselték a Kereskedelmi Szövetség jelképét.

A pilóta nélküli gépek százával áramlottak ide-oda a dorvallai teherhajók és a gyűrű formájú hordozó között, s erőteljes vonónyalábok húzták be őket az ívelő karok közötti részbe. Ott a dokkolókarmok megragadták, és áttolták a konténereket a hangárok szögletes kapuit lezáró elektromágneses zárómezőn.

A flottát gömbölyű orrú, négy hajtóművel felszerelt csillagvadászok védték a kalózok és a fosztogatók támadásaitól. Ezek a gépek energiapajzsot ugyan nem hordoztak, de valamennyit gyorstüzelő lézerágyúkkal látták el. A gépeket irányító droidokat egy központi számítógép vezérelte, ami a hordozó gömbjében működött.

A központi gömb hátulsó ívéből magas parancsnoki torony emelkedett ki. Ennek csúcsát a híd foglalta el, amelynek járdáján egy elegáns köntöst viselő alak járkált és toporgott idegesen a befelé ívelő ablaksor előtt. Az ablakok zavartalan kilátást biztosítottak a hangárkarok távoli végére, valamint a napfényben csillogó önjáró konténerek végeérhetetlen áradatára. A karokon és a rozsdabarna konténereken túl a felhőtakarókba burkolózó Dorvalla forgott méltóságteljes lassúsággal.

– Helyzetjelentést! – rendelkezett fojtott hangon a köpenyes alak.

A Revenue neimoidi navigátora a járda alá süllyesztett, trónszerű ülésében ülve válaszolt:

– Az utolsó teherkonténert is a fedélzetre vettük, Dofine parancsnok!

– Na végre! – felelte Dofine. – Hívják vissza a droid vadászokat!

– Máris, parancsnok? – kérdezte a navigátor a neimoidik jellegzetesen éneklő hangsúlyú beszédmódján, és az ülésével együtt szembefordult a járdával.

Dofine megtorpant, és gyanakodva pillantott a tisztjére. A mélyűrben töltött hónapok alatt a vele született bizalmatlansága jócskán felerősödött, így már nem tudta megítélni a navigátora szándékait. A fickó netán kételkedik az ő képességeiben, vagy a helyére pályázik? Vagy valóban nyomós oka van, amiért nem akarja visszarendelni a vadászokat? A kérdés nyugtalanította, mert nem óhajtotta elveszíteni a tekintélyét azáltal, hogy hangot ad az aggodalmainak, és esetleg kiderül, hogy tévedett.

Végül úgy döntött, hogy a kérdést nyilván az idegesség szülte, és nem tartalmaz rejtett csapdákat.

– Azt akarom, hogy hívják vissza azokat a droid vadászokat. Minél hamarabb elhagyjuk a Dorvallát, annál jobb – felelte kimérten.

– Ahogy óhajtja, parancsnok – mondta a navigátor, és engedelmesen bólintott.

A Revenue-n szolgáló, maroknyi eleven teremtmény parancsnokának ovális szeme örökösen vörös színben úszott. Az orra laposan szétterült az arcán, míg ajkak nélküli száját általában szorosán összepréselte. A vénái és az artériái gyakran láthatóan lüktettek faközöld, dudoros bőre alatt. Dofine a népének mércéivel mérve alacsonynak számított – egyesek a kaptárja szégyenének nevezték a háta mögött. Vézna testét hímzésekkel gazdagon díszített, kék köntös fedte, és bő szabású, vastag válltöméssel ellátott köpenye jobban illett volna egy vallási vezetőhöz, mint egy hajó parancsnokához. A fejéke – a feltornyosuló, fekete szövőkúp – fennen hirdette a gazdagságát és magas hivatalát.

A navigátor hasonló köntöst és fejéket viselt, jóllehet a padlót seprő köpenye visszafogott, fekete színben játszott, és a szabása is egyszerű volt. A szemére boruló adatolvasó szemüveggel, valamint a száját eltakaró adó-vevővel tartott kapcsolatot az ülését körülvevő berendezésekkel.

A Revenue kommunikációs tisztje egy vaskos állkapcsú, duzzadt szemhéjú sullusti volt. A központi számítógépet egy háromszemű gran kezelte, akinek ábrázata leginkább a patás növényevő állatok képéhez hasonlított. A hajó könyvelői állását jelenleg egy horgas csőrű, zöld bőrű ishi tib töltötte be.

Dofine gyűlölte, hogy idegeneket fogadott be a parancsnoki hídjára, de ezt kellett tennie, hogy megmaradjon a jó viszony azokkal a vállalatokkal, amelyek az utóbbi időben a Kereskedelmi Szövetség üzlettársai lettek, kezdve a kisebb cégekkel, mint például a Viraxo Szállítmányozás, egészen a komoly hajóépítő vállalatokig, mint például a Tagge és a Hoersch-Kessel.

A hús-vér teremtményeken felül humanoidforma droidok is szolgáltak a hídon, ők látták el a különféle kisebb feladatokat.

Dofine ismét járkálni kezdett, mígnem a sullusti odaszólt neki:

– Parancsnok, a Dorvalla Bányavállalat jelenti, hogy az átutalt fizetség százezer köztársasági kredittel kevesebb annál, mint amennyi a szerződésben szerepel.

– Mondja meg annak a nőnek, hogy nézze meg még egyszer a számokat! – felelte Dofine, és hosszú ujjú kezét meglengetve, elutasítóan intett.

A sullusti továbbította a szavait, várt néhány pillanatig a válaszra, majd így folytatta:

– Azt állítja, hogy ön ugyanezt mondta, amikor az előző alkalommal itt jártunk.

Dofine látványosan sóhajtott egyet, rámutatott a híd hátsó részébe épített nagy, kerek képernyőre, és ingerülten válaszolt:

– Kapcsolja oda!

Mire odaért a készülékhez, annak felszínén megjelent egy vörös hajú, szeplős arcú ember nő arcának képe.

– Nincs tudomásom hiányzó kreditekről – jelentette ki Dofine minden köszönés vagy bevezető nélkül.

– Ne hazudjon nekem, Dofine! – vágott vissza a nő, és kék szeme dühösen villant egyet. – Először húszezer hiányzott, aztán ötvenezer, most már százezer. Mennyit fogunk veszíteni, amikor legközelebb a Kereskedelmi Szövetség megtiszteli látogatásával a Dorvallát?

Dofine sejtelmes pillantást vetett az ishi tibre, és miután látta annak elégedett mosolyát, ismét a képernyő felé fordulva, nyugodtan felelt:

– Az önök világa távol esik a megszokott útvonalaktól. Mésze van a Rimmától és a Koréliei Gerinctől is. Ez bizony járulékos költségeket eredményez. Na persze, amennyiben nem elégedettek velünk, bármikor módjukban áll üzletet kötni más társaságokkal.

– Más társaságokkal? – ismételte a nő keserűen nevetve. – A Kereskedelmi Szövetség mindenkit tönkretett vagy magába olvasztott.

– Hát akkor mi az a százezer kredit? – kérdezte, a karját szétárva Dofine.

– Hogy mi az? Komoly veszteség, amit maguk miatt le kell nyelnünk! – válaszolta a nő.

– Azt javaslom, a panaszukkal forduljanak a Coruscanthoz, egészen pontosan a Kereskedelmi Bizottsághoz – mondta magabiz-

tosan Dofine, mialatt általában ernyedte vonásain fanyalgó kifejezés jelent meg.

A nőről lerítt, hogy indulatba jött: az orrlyukai kitágultak, az arca vörösbe borult.

– Hallani fognak még rólunk! – fenyegetőzött rekedtes hangon.

– Á, már megint téved! – felelte gőgösen Dofine, azzal megszakította az adást, majd a másik neimoidi felé fordult, és oda szólt neki: – Szóljanak, amint befejezték a rakodást!

A hangárkarok belsejében az önjáró konténerek mozgását droidok felügyelték, amik a fedélzet felett lévő forgalomirányító állomásokon szolgáltak. A púpos hátú, gömbölyű orrú konténerek lebegtető hajtóművekkel repülve léptek be a mágneses zárómezőn, aztán a tartalmuknak és célállomásuknak megfelelő helyekre irányították őket. Valamennyi hangárkar három zónára oszlott, amelyeket húsz emelet magas, csúsztatható falak választottak el egymástól.

A droidok általában a központi gömbhöz legközelebb eső hármas zónát töltötték meg először. Ám azokat az árut, amelyeket a küldőik nem a Coruscantra vagy más Magvilágokra szántak, átirányították a kettes vagy az egyes zónába, függetlenül attól, hogy mikor kerültek a fedélzetre.

A hangárokból módosított BlasTech sugárvetővel felfegyverzett biztonsági droidok őrködtek. Míg a munkadroidokat a legkülönbözőbb megjelenési formában gyártották, a biztonsági droidok felépítését tervezőik a Galaxis kétlábú teremtményeinek csontvázáról mintázták.

A biztonsági droidokról hiányzott a legközelebbi unokatestvéreiket, a protokoldroidokat jellemző kerek fej és a fémburkolat. Keskeny, félhenger alakú fejük elől hangsugárzóban végződött, míg hátul leívelt merev, vékony nyakukig. Ezen felül a gépek feltűnő jellegzetessége a behúzható antennával ellátott adó-vevő volt, amelyet a hátukon viseltek, mint valami hátizsákot.

A Revenue biztonsági személyzetét alkotó droidok zöme egyszerűen a hordozó központi számítógépének függeléke volt, de

némelyiket korlátozott teljesítményű mesterséges intelligenciával látták el.

Ezek a nyurga parancsnokok a katonai rangjelzésekhez hasonló, sárga jelzéseket viseltek a homlokukon, illetve a mellvértjükön, kevésbé a többi droid, sokkal inkább a hús-vér teremtmények kedvéért.

OLR-4 egy ilyen parancsnok volt.

Mindkét kezével markolva, rézsútosan tartotta maga előtt a sugárvetőjét, mialatt a jobb oldali hangárkar kettes zónájában állt, körülbelül félúton a hatalmas teret lezáró válaszfalak között.

OLR-4 tudatában volt a körülötte zajló tevékenységnek – a hármasszóna felé sikló önjáró konténereknek, a fedélzetre ereszkedő konténerek dobbanásainak, a mozgó gépek szüntelen búgásának és kattogásának –, de éppen csak. Azt a feladatot kapta a központi számítógéptől, hogy rendkívüli jelenségeket keressen; rendkívüli jelenségnek számított minden, ami kívül esett a számítógép által meghatározott paramétereken.

A közelében leérkező konténer visszhangzó csattanása a gépezet méreteit tekintve jóval belül volt az előírt határokon, akár csak a belsejéből hallatszó neszek, amelyeket nyilván a helyezkedő rakomány okozott. Ám nem lehetett elmondani ugyanezt a nyomáscsökkentő szelepek sziszegéséről, sem a fémes kattánásokról, amelyek a konténer szokatlanul nagy, kerek, elülső zárófedelének lassú felemelkedését kísérték.

OLR-4 elfordította hosszú fejét, és a konténerre szegezte az optikai szenzorait. Azonnal továbbította a felnagyított és élesített képet a központi számítógépnek, ami néhány ezredmásodperc alatt összevetette a memóriájában tárolt, hasonló képekkel.

És felfedezte az eltéréseket.

Mialatt OLR-4 tovább figyelte a felemelkedő fedelet, máris további biztonsági droidok siettek felé, és rövidesen körülvették a gyanús konténert. OLR-4 támadóállásba lépett, és előreszegezte a sugárvetőjét.

A zsilipen keresztül a konténer belsejét kellett volna látnia, ezzel szemben egy másik, csukott zárófedelel pillantott meg. Ezt még sikerült megállapítania, ám apró processzora nem felelt meg

arra a célra, hogy értelmezze azt, amit az optikai szenzorai láttak. Ez a feladat a központi számítógépre hárult, ami gyorsan megoldotta a rejtélyt – de nem elég gyorsan.

Mielőtt OLR-4 mozdulhatott volna, a belső zárófedél kivágódott a konténerből, még hozzá akkora erővel, hogy messzire repített két biztonsági és három rakodódroidot. OLR-4 és három társa azonnal tüzet nyitott az ismeretlen támadó eszközre, valamint magára az önjáró konténerre, ám a lövedékeik lepattantak a burkolatokról, és összevissza cikáztak a hangárban.

Két droid felugrott a széles törzsű konténerre, hogy hátulról támadjanak a titokzatos gépezetre, ám az erőfeszítéseik hiábavalóknak bizonyultak. Sugárnyalábok csapódtak a törzsükbe, és az egyiket darabokra szaggatták, a másikat pedig szilánkokra robbantották.

OLR-4 a maga korlátozott képességeinek jóvoltából csak ekkor ismerte fel, hogy ellenségek rejtőznek a konténerből kivágódó, pajzsszerű berendezés mögött. És a lövéseik pontosságából ítélve a betolakodók hús-vér teremtmények voltak.

Mialatt konténerek siklottak felette, és körülötte munkadroidok végezték a feladataikat, az eseményre ügyet sem vetve, OLR-4 folyamatosan tüzelve oldalazott, hogy jobban rálásson a támadókra. Sugárnyalábok keresték, mialatt mozgott, süvítve sisteregtek el a feje és a válla mellett, vagy éppen sebesen járó lába között.

Közvetlenül előtte két biztonsági droidot a fejétől szabadított meg néhány jól irányzott lövés. Egy harmadik droid ránézésre sértetlen maradt, ám elzuhant, aztán teljesen megbénulva feködött, mialatt a testén kéklő elektromos ívek táncoltak.

A belső szenzorai tudatták OLR-4-gyel, hogy a sugárvetője túlhevült, és közel áll a kiürüléshez.

A központi számítógép ugyan tudatában volt a droidok szorongatott helyzetének, de nem másította meg a parancsait. Így aztán OLR-4 tovább tüzelt, mialatt megpróbált bejutni az öklelőpajzs mögé.

Tőle jobbra egy a konténer tetején álló társa találatot kapott, a megtépázott fémtörzs forogva repült el, majd nekiütközött egy leereszkedő gépnek. Egy féllábú droid esetlenül ugrálva tüzelt,

mígnem a másik lábát is kilőtték alóla, ekkor elzuhant, és vagy tíz métert csúszott a fémpadlón, miközben a hangsugárzójából szikrák pattogtak.

OLR-4 jobbra-balra mozogva cikázott a sugárnyalábok között. Már majdnem odaért a konténerhez, amikor sugárnyaláb csapódott a bal vállába, és az ütés teljesen megpörgette a függőleges tengelye körül. Megtántorodott, ám valahogyan sikerült talpon maradnia, de rögtön ezután ismét találatot kapott, ezúttal a jobb vállába. Ismét megpördült, hanyatt esett, és mindkét lába a konténer alá került. Felnézett, és végre megpillantotta a hordozó támadóit, a tíz-tizenkét eleven teremtményt. Valamennyien álcázó öltözetet és fekete páncélzatot viseltek. Az arcukat légzőmaszk takarta, amelynek oxigénrecirkulátorai agyarakra emlékeztettek.

OLR-4 optikai szenzorai egy ember férfin állapodtak meg, akinek hosszú, fekete haja vastag fonatokban hullott széles vállára. A droid jobb kezében felbúgtak ugyan a szervomotorok, és az ujjai ráfeszültek a sugárvető elsütőbillentyűjére, ám a kiürült és túlhevült fegyver csupán gyászos bűgással válaszolt, majd kikapcsolt.

– Oh-oh! – bökte ki OLR-4.

A hosszú hajú férfi felfigyelt rá, felé pördült, és tüzelt.

OLR-4 hőszenzorai szempillantás alatt megsemmisültek, a többi, szintén túlterhelt rendszere kétségbeesetten sikoltott riadót. Mialatt az áramkörei megolvadtak, továbbított még egy utolsó képet a központi számítógépnek, aztán valamennyi egysége és alkatrésze egyszerre beszüntette a működést.

A Revenue hídján a gépek megnyugtató bűgását és zümmögését recsegő hang törte meg, ami a felderítőrendszer kezelőpultja felől hallatszott. Daultay Dofine végigsietett a járdán, és jelentést kért a konzolnál szolgálatot teljesítő droidtól.

– A hosszú hatótávolságú szenzorok szerint kisebb egységek-ből álló hajóraj közeledik – közölte a droid a maga gépies szenvtelenségével.

– Micsoda? Miről beszélsz? – horkant fel riadtan a parancsnok.

– A jeladó kódok szerint – magyarázta a sullusti –, néhány CloakShape és egy Tempest osztályú korvett.

– Támadás? – hebegte döbbenten Dofine, és érezte, hogy leesik az álla.

– Parancsnok, a raj tovább közelít, és egyre gyorsul – jelentette a droid.

Dofine széles mozdulattal rámutatott a hatalmas képernyőre, és felkiáltott:

– Látni akarom őket!

Elindult a monitor felé, de ekkor újabb, nyugtalanító jelzés hallatszott, ezúttal a rendszertiszt állomáshelye felől, amely szintén a járda szintje alatt kapott helyet.

– A központi számítógép jelenti, hogy zavar támadt a jobb oldali hangárkar kettes zónájában – mondta emelt hangon a gran.

– Miféle zavar? – kérdezte Dofine, és tátogva meredt a tisztjére.

– A droidok tüzet nyitottak az egyik önjáró konténerre – felelte a gran.

– Azok az agyatlan gépek! – kiáltotta dühösen Dofine. – Ha tönkreteszik a rakományt, én...

– Parancsnok – szólt közbe a sullusti –, csillagvadászok a főképernyőn!

– Nem lehet más, csak programhiba – vélekedett a gran.

Dofine egyre idegesebben figyelte a tisztjeit.

– A vadászgépek irányt váltanak. Két rajra oszlanak – jelentette a gran, majd a parancsnok felé fordulva hozzátette: – A Nebula Front szokásos alakzatában repülnek.

– A Nebula Front! – ismételte a vészjósló nevet Dofine, azzal a főképernyőhöz rohant, aztán hosszú, vastag mutatóujjával rábökött az éjfélete korvettre. – Az a hajó...

– A Hawk-Bat – hadarta a sullusti. – Cohl kapitány hajója.

– Lehetetlen! – fakadt ki Dofine. – A jelentések szerint Cohlt tegnap még a Malastare-nál látták!

A sullusti a képernyőt figyelte, és mialatt az állkapcsa megmegrémegett, idegesen megszólalt:

– Az ott akkor is az ő hajója! És ahol a Hawk-Bat felbukkan, onnan Cohl sincs messze!

– A vadászgépek támadó alakzatba fejlődnek – jelentette a fel-
derítőrendszert felügyelő droid.

Dofine a hordozó orra felé fordult, és odakiáltott a navigátornak:

– Aktiválják a védelmi rendszert!

– A központi számítógép jelenti, hogy a jobb oldali hangár-
karban folyamatos a lövöldözés – válaszolta a neimoidi. – Nyolc
biztonsági droid megsemmisült.

– Megsemmisült? – ismételte hűledezve Dofine.

– A védelmi rendszer bemérte és befogta a Nebula Front egy-
ségeit – közölte a navigátor. – A védőpajzsok aktívak.

– Az ellenséges vadászok tüzet nyitottak – jelentette közönyö-
sen az egyik droid.

A szögletes ablakokon túl éles fények villóztak, és a híd akko-
ra erővel rázkódott meg, hogy az egyik droid elzuhant.

– A turbólézerek viszonzják a tüzet – jelentette valaki.

Dofine éppen idejében fordult az ablaksor felé ahhoz, hogy lát-
hassa, amint a hordozó külső ívébe épített lövegekből vörös nya-
lábok áradnak a támadók felé.

– Hol van a legközelebbi erősítésünk? – kérdezte fennhangon.

– Egy csillagrendszer távolságra – válaszolta a navigátor. – Az
Acquisitor. Több fegyvert hordoz, mint a Revenue.

– Adjanak le vészjelzést! – rendelkezett Dofine.

– Bölcs ötlet ez, uram? – érdeklődött óvatosan a navigátor.

Dofine értette a célzást. A mentés mindig is lealacsonyító ese-
ménynek számított. De biztosra vette, hogy képes lesz elviselni
a megaláztatást, ha cserébe sikerül megvédenie a Revenue rako-
mányát.

– Csak csinálja azt, amit mondtam! – förmedt rá a navigátorra.

– A vadászgépek újra alakzatba állnak a második rácsapáshoz
– jelentette a sullusti.

– Hol vannak a vadászaink? Miért nem bocsátkoznak harcba?
– kérdezte ingerülten Dofine.

– Ön rendelte vissza őket, parancsnok – felelte a navigátor.

- Hát akkor indítsák el őket! – parancsolta Dofine, és idegesen kimutatott az ablakon. – Gyerünk, indítsák a vadászokat!
- A központi számítógép engedélyt kér, hogy lezárhassa a jobb oldali kar kettes zónáját – közölte a navigátor.
- Zárja le! – csattant fel Dofine. – Zárja le azonnal!

Második fejezet

A Revenue belsejébe betörő csapat vegyes társaság volt, legalább olyan változatos képet mutatott, mint a hordozót kívülről támadó vadászgépek: emberek és másfajta teremtmények, férfiak és nők, zömök és karcsú alakok. Valamennyi légzőmaszkot, álcázó öltözetet, mattfekete páncéllemezeket, illetve vastag talpú hajzócsizmát és védőszemüveget viseltek. Az öklelőpajzs mögül bukkantak elő, amely biztosította számukra a meglepetés erejét, aztán pontosan és állhatatosan tüzeltek csúcsminőségű rohamkarabélyaikból.

Az a néhány biztonsági droid, amely még állva maradt, hamarosan elterült a fedélzeten úgy, hogy a végtagjaik vagy leszakadtak, vagy eltorzulva meredeztek, vagy reménytelenül összegabalyodtak.

Az ember férfi, akit OLR-4 majdnem lelőtt, vakmerően beszélt az óriási hangár közepére, ránézett a csuklóján viselt műszerre, majd lerántotta a fejről a maszkját és a védőszemüvegét.

– A légkör megfelelő! – szólt oda fennhangon a társainak. – De az oxigénszint olyan, mint egy átlagos bolygón négyezer méteres magasságban. Vegyétek le a maszkot, de ne rakjátok el nagyon mélyre, főleg azok, akik t’bac-függők!

Fojtott nevetés kíséretében a csapat tagjai végrehajtották a parancsot.

A parancsnok ugyan a légzőkészülékét levette, de így is úgy nézett ki, mintha még egy maszkot viselt volna: az állát sűrű, sötét szakáll borította, míg a homlokán, egyik halántékától a másikig gyémánt alakú tetoválások díszítették sötétbarna bőrét. Mi-

alatt körülnézett, és megfigyelte a pusztítás nyomait, sötétlila szeméből közönyös tekintet sugárzott.

A környéken egyetlen biztonsági droidot sem lehetett látni, ám a fedélzeten mindenütt ott heverték a maradványaik. A különféle munkadroidok a betolakodókkal nem törődve dolgoztak tovább, sorban az állomáshelyükre irányították az utolsó önjáró konténereket.

A csapat egyik ember tagja félrerúgott egy leszakadt fémlábat, és kijelentette:

– Ezek a vacakok veszedelmesek lesznek, ha egyszer megtanulnak gondolkodni.

– És lőni – tette hozzá a szakállas férfi.

– Ezt Raspernek mondd, Cohl kapitány! Őt egy droid küldte el a hosszú útra – mondta a Boiny nevű, zöld bőrű, kerek szemű rodiai férfi, akinek arca előtt kurta, elkeskenyedő ormány lenggett, míg a fején hegyes, sárga tüskék sorakoztak.

– Egy szerencsés droid, egy még szerencsésebb találat – jegyezte meg egy rodiai nő.

– Ám ez nem jelenti azt, hogy gyakorlatként kezeljük ezt az akciót! – figyelmeztette a kísérőit Cohl, és végigjáratta rajtuk a tekintetét. – A vezérlő számítógép hamarosan beveti a tartalék egységeket, és még legalább egy kilométert kell megtennünk a központi gömbig!

A betolakodók elnéztek a távolban sötétlő válaszfal felé. Magasan felettük vaskos gerendák, tartóelemek, szervizjárdák, vezetékek és tömlők íveltek át, néhol egy-egy darut is fel lehetett fedezni a félhomályba burkolózó mennyezet közelében.

Az ember nő – a csapat egyetlen ilyen tagja – halkán füttyentett egyet, és kijelentette:

– A csillagok szerelmére, egy egész inváziós hadsereg elbújhatna odafent!

A Cohlhoz hasonlóan sötét bőrű nő rövidre vágatva hordta barna haját, szögletes vonásai elegáns szépséget kölcsönöztek az arcának, és még álcázó öltözete sem tudta elrejteni remek formáit.

– Ugyan, Rella, ahhoz el kellene költeniük a profitjuk egy részét – mondta egy ember férfi. – Márpedig a neimoidik legfeljebb új köntösökre szeretnek költeni.

Boiny fejhangú nevetést hallatott, és kijelentette:

– Ez van, ha valaki éhező neimoidi lárvaként nő fel.

Cohl rámutatott két zsoldosára, és kiadta a parancsot:

– Ti a konténernél maradtok, és éberen őrködtök! Egyes osztag, tiétek a külső perem főfolyosója! A többiek velem jönnek!

A Revenue jól érzékelhetően megremegett, valahonnan a távolból fojtott dörrenések hallatszottak.

Cohl az állát felszegve hallgatózott, és megállapította:

– Ezek a mi hajóink.

Szirányok üvöltöttek fel mindenütt a hangárban. A munkagépek mozdulatlanra dermedtek, miközben a padló tompa morajlás kíséretében rezegni kezdett.

Rella elnézett az elülső válaszfal felé, és megszólalt:

– Lezárják a hangárt!

– Gyerünk, mozgás! – vezényelt Cohl, és intett az egyes osztagnak. – Ti is induljatok! A jobb oldali turbóliftállomásnál találkozzunk! Állítsátok az álcaruhákat pulzálásra, ha minden igaz, akkor az megzavarja a droidokat. Bánjatok takarékosan a gránátokkal, és ne felejtsetek el ellenőrizni az oxigénszintet! – Megtett néhány lépést, majd visszafordult, és hozzátette: – Még valami: ha egy droid oldalba pörköl valakit, a baktakezelés árát levonom az illető fizetségéből!

Daultay Dofine szobormereven állt a híd járdáján, és elborzadt attól, hogy a Nebula Front mit művel a hajójával.

A különféle típusú csillagvadászok dühödten csaptak le a Revenue-ra. A találataikkal kisebb-nagyobb darabokat robbantottak ki belőle. Valósággal apránként tépték szét a teherhajót, valahogy úgy, ahogyan a ragadozó madarak a nagy testű, kiszolgáltatott prédát. A védőpajzzsal nem rendelkező droid vadászok legtöbbször szinte azonnal megsemmisült, amint kiemelkedett a hordozó pajzsainak védernyőjéből.

A hatékony ellenállás hiányán felbátorodva az ellenséges pilóták behatoltak a hangárkarok ölelésébe, és közvetlen közélről tűz alá vették a központi gömböt, illetve a parancsnoki tornyot. A korvett ionágyúinak találatai nyomán energiahullámok vágtattak végig a pajzsokon, a híd ablakain szinte minden pillanatban vakító fény ragyogott be.

Dofine legfeljebb annyit tehetett, hogy a lábát megvetve állt a járdán, és fojtott hangon újra meg újra megátkozta a terroristákat.

A külső csillagrendszerek kizárólagos kereskedelmi jogaiért cserébe a Kereskedelmi Szövetség ígéretet tett a galaktikus szenátusnak, hogy megmarad gazdasági nagyhatalomnak, és nem törekszik arra, hogy katonai hatalommá váljon. Ugyanakkor a gigászi teherhajók minél messzebbre merészkedtek a Magtól, annál gyakrabban estek áldozatául kalózok és terroristák támadásainak. Az utóbbi csoportok, mint például a Nebula Front tagjai, nem csupán a Kereskedelmi Szövetséget gyűlölték, de magát a köztársasági kormányzatot is.

Mindezek eredményeként a szenátus engedélyt adott a hordozók védőfegyverekkel való felszerelésére, hogy a gépek megvédhessék magukat azokban a főbb kereskedelmi útvonalak mentén lévő rendszerekben, amelyekben nem léteztek semmiféle rendfenntartó erők. Ám ezzel csak rákényszerítették a fosztogatókat a még jobb fegyverzet megvásárlására, így időről időre a Kereskedelmi Szövetség is kénytelen volt tovább erősíteni a gépei védelmét.

A Külső és a Középső Gyűrűben – az úgynevezett szabadkereskedelmi zónákban – mindennapossá váltak a támadások. Csak-hogy a Coruscant messze volt, még fénysebességgel utazva is, és gyakran nem lehetett pontosan megállapítani, hogy ki a hibás, és ki adta le az első lövést. Mire az ügyek bíróság elé kerültek, sokszor csak az egyik fél szava állt a másik fél szavával szemben, és szilárd bizonyíték híján nem született elmarasztaló ítélet.

A Kereskedelmi Szövetség jobban is állhatott volna, csakhogy a neimoidik legalább annyira fukarok voltak, mint amilyen mohók. Amikor végre nekiláttak megerősíteni az óriási teherhajók védelmét, a legolcsóbb ajánlatot adó beszállítóval kötöttek üzle-

tet, mialatt fennen hangoztatták, hogy a legfőbb szempontjuk a szállítmányok megóvása.

És a neimoidik döntöttek úgy – minden bölcs ellenérv dacára –, hogy a négycsövű lézerlövegeket a hangárkarok külső falába kell beépíteni.

Mialatt ez az elrendezés hatékonynak bizonyult az oldalról érkező támadások visszaverésére, teljesen hasznavehetetlen volt a fentről és letről közelítő támadók ellen. A karok felső és alsó ívét, valamint a központi gömböt gyakorlatilag semmi sem védte, holott létfontosságú berendezések kaptak ott helyet: vonónyaláb- és pajzsgenerátorok, a meghajtóegységek, a hiperhajtómű, valamint a valamennyi rendszert felügyelő központi számítógép.

Így aztán a Kereskedelmi Szövetség kénytelen volt egyre jobb pajzsokat és egyre vastagabb páncélburkolatokat vásárolni, míg végül már csillagvadászokat is hadrendbe állított. Csakhogy ezekhez a szenátus jóváhagyása kellett, ami sok időbe telt. Így aztán a Revenue-hoz hasonló hordozók hajózái gyakran találták magukat abban a helyzetben, hogy védtelenül álltak a kiváló minőségű vadászgépekben ülő, tapasztalt pilótákkal szemben.

Daultay Dofine nagyon is tisztában volt ezekkel a gyenge pontokkal, és most azzal kellett szembesülnie, hogy a hajója és annak értékes lommite rakománya egyre gyorsabban csúszik ki a markából.

– A pajzsok energiaszintje egyelőre ötven százalék – jelentett a híd távolabbi végéből a gran –, de így is veszélyben vagyunk. Még néhány találat, és megbénulunk.

– Hol van már az Acquisitor? – csikorogta elkeseredetten Dofine. – Már meg kellett volna érkeznie!

A Nebula Front vezérhajójának – Cohl kapitány hajójának – újabb sortüze erősen megrázta az egész parancsnoki tornyot, és vele együtt a hidat is. Dofine a régebbi őrccsaták alatt megtanulta, hogy a puszta méret még nem garantálja a biztonságot, még kevésbé a győzelmet. És azt is megtanulta, hogy a tény, miszerint a hajó átmérője eléri a három kilométert, csupán olyan célponttá teszi, amit nem lehet elvéteni.

– Pajzsok energiaszintje negyven százalék, és tovább csökken!
– közölte kiáltva a gran.

– Lézerütegek egytől hatig harcképtelenek – tette hozzá a sultisti. – A vadászgépek a pajzsgenerátorokra és a hajtóművekre összpontosítják a tüzet.

Dofine haragosan összepréselte keskeny száját, majd kinyitotta, és fennhangon válaszolt:

– Utasítsák a központi számítógépet, hogy aktiváljon minden droidot, a hajó valamennyi védelmi rendszerét, és bármi áron, de üzzék el a betolakodókat! – Egy pillanatra elhallgatott, aztán elszántan hozzáfűzte: – Cohl kapitány csak a holttestemen át léphet a hídra!

A jobb oldali hangárkarban Cohl és a harcosai éppen csak átjutottak a válaszfal egyik zsilipén, amikor a hármás zóna összes gépezete és berendezése összefogott ellenük, hogy egyetlen méterrel se kerülhessenek közelebb a központi gömböt az ölelő karokkal összekötő gyorsuláskompenzátorhoz.

A magasban működő futódaruk hatalmas horgokat és rakodókanalakat lendítettek feléjük; állódaruk dőltek eléjük, bináris rakodógépek üldözték őket makacsul, mint valami rémálomból előkerült gépragadozók, ráadásul a levegő oxigénszintje folyamatosan csökkent. Még a munkadroidok is bekapcsolódtak az összecsapásba: úgy lengették fúziós vágóikat és energikalibrátorait, mintha lángszórókat és vibrokardokat tartottak volna a kezükben.

– A központi számítógép ellenünk fordította az egész hajót! – kiabálta Cohl.

Rella beleküldött egy hosszú sorozatot néhány hidrokulcsokkal hadonászó droidba, és vigyorogva megkérdezte:

– Mire számítottál, Cohl? Uralkodóknak kijáró fogadtatásra?

A kapitány a karját lengetve felhívta magára a társai figyelmét, aztán rámutatott az utolsó zsilipre, amely köztük és a központi gömbbe vezető turbóliftek között állt. A ritka levegő szirénák panaszos jajongását továbbította a fülükhöz. A csarnokban

ide-oda pattogó sugárnyalábok olyan tűzijátékot teremtettek, hogy az még a Coruscanton, a Köztársaság Napján is látványosságnak számított volna.

Cohl futás közben tüzelte, és már nem tudta számon tartani, hogy hány droidot terített le, s hányszor cserélt energiacellát, illetve gáztartályt a fegyverében. Két harcosa egy csörlő mögött lapult. A droidok folyamatos tüzelése miatt moccanni sem tudtak, de senki sem segíthetett nekik. A parancsnok csak remélhette, hogy némi szerencséével ők is elvergődnek valahogy a találkozási pontig.

A többiek három bináris rakodógéppel a hátuk mögött átrohantak az utolsó zsilipen, aztán továbbra is vadul lövöldözve a legközelebbi felvonóállomás felé vették az irányt.

Ám az odavezető folyosó szakaszoló ajtaját zárva találták.

– Boiny! – kurjantotta Cohl.

A rodiai a derekán függő tokba taszította a sugárvetőjét, előre-sietett, majd az aljától a tetejéig végigmérte tekintetével a zárófedelelet, végül a falba épített vezérlőpanelhez ugrott. A két tenyerét összedörzsölve és tapadókorongban végződő, hosszú ujjait megropogtatva felkészült, hogy behatoljon a panel programvezérlésébe, és felülírja a zárókédot. Mielőtt azonban hozzáért volna a billentyűzethez, Cohl hátba vágta, és fenyegető hangon ráförmedt:

– Mi ez itt, az amatőrök éjszakája? Robbantsd fel ezt a vacakot!

Dofine fel és alá rohangált a járdán, amikor tőle nem messze a híd főzsilipje berobbant, és a lökéshullám leverte a lábáról.

A befelé gomolygó füstből hat alak bontakozott ki. Álcázó öltözetük jóvoltából a testük körvonalai még a híd fényes, sima válaszfalaiba is beleolvadtak. A betolakodók gyorsan és hatékonyan lefegyverezték a grant, valamint több bénítóreteszt lőttek a droidok mellvértjébe.

A vezérük, aki nem lehetett más, mint Cohl kapitány, a kommunikációs konzolhoz küldte az egyik emberét, és ráparancsolt:

– Vedd fel a kapcsolatot a Hawk-Battal! Mondd meg nekik, hogy elfoglaltuk és biztosítottuk a hidat! Rendeljék védekezésre a vadászokat, és álljanak készenlétben, hogy fedezzenek minket, mialatt távozzunk! – Egy másik kísézőjét a gran állomáshelyéhez irányította, és tovább beszélt: – Parancsold meg a központi számítógépnek, hogy álljon le! Nyisd ki az összes zsilipet a hangárkarokban!

Az ember férfi szótlánul bólintott, és leugrott a járdáról.

Cohl ekkor beütött egy számsort a csuklójára erősített adó-vevőbe, a szájához emelte a készüléket, és beleszólt:

– Bázis csapat, a híd a miénk! Vigyék át a konténert a harmas zónába, és rakjátok le a belső fal zsilipjénél, amilyen közel csak lehet hozzá! Hamarosan ott leszünk!

Megszakította az adást, végignézett az eleven foglyokon, míg végül a tekintete Dofine-en állapodott meg. És ekkor előhúzta a sugárvetőjét.

Dofine a két karját szélesen széttárva jelezte, hogy megadja magát, és tett két lépést hátrafelé, hogy valamennyire eltávolodjon a felé tartó terroristavezértől.

– Képes lenne lelőni egy fegyvertelen személyt, Cohl kapitány? – kérdezte éles hangon.

Cohl a fegyvere csövét Dofine oldalába nyomva válaszolt:

– Úgy érti, egy fegyvertelen neimoidit? Habozás nélkül! És higgye el, jobban aludnék ettől a tudattól!

Néhány pillanatig fenyegetően meredt a Revenue parancsnokára, majd eltette a sugárvetőjét, és a csapatához, pontosabban a rodiai kísézőjéhez fordult.

– Boiny, láss munkához! És igyekezz! – mondta, azzal visszafordult Dofine felé, és megkérdezte tőle: – Hol van a személyzetének többi tagja, parancsnok?

Dofine nyelt egyet, és sikerült annyira összeszednie magát, hogy feleljen:

– Visszatérőben a Dorvalláról.

– Helyes – jelentette ki Cohl –, ez jelentősen leegyszerűsíti a dolgokat.

Azzal a mutatóujjával újra és újra oldalba bökte Dofine-t, lépésről lépésre odaterelte a navigátor üléséhez, majd egy utolsó bökéssel lelökte a járdáról. Intett neki, hogy üljön le, aztán maga is leugrott mellé, és határozottan bejelentette:

– Most pedig elbeszélgetünk a rakományáról!

– A rak... rakományról? – hebegte Dofine. – Lommite-ércet szállítunk a Sluis Vanra.

– A vákuumba az ércel! – mordult fel Cohl. – Én az aurodiumról beszélek.

Dofine igyekezett uralkodni magán, de a szeme így is jócskán kidülledt az üregéből. Aztán szaporán pislogva kibökte:

– Aurodium?

Cohl felé hajolt, és mosolyogva felelt:

– Kétmilliárd kredit értékű aurodiumot szállít.

Dofine zavartan krákogott egyet, és továbbra is dadogva válaszolt:

– Bi... bizonyára téved, kapitány. A Revenue ércet szállít.

Cohl teljes magasságában kihúzta magát.

– Akkor most még egyszer nekifutunk – mondta vészjóslóan fojtott hangon. – Maguk aurodiumrudakat szállítanak. Ezekkel akarják megvesztegetni a Külső Gyűrű világainak vezetőit, hogy újabb előnyöket biztosítsanak a Kereskedelmi Szövetségnek.

Dofine akarata ellenére a száját lebiggyesztve, gúnyos hangon válaszolt:

– Szóval, mégiscsak pénzről van szó... én mindig azt hallottam, hogy a hírhedt Cohl kapitány eszményekért harcol. Erre tessék, kiderül róla, hogy egy közönséges rabló!

Cohl elvigyorodott, és a fejét csóválva visszavágott:

– Hát, nem lehet mindenki kormányzati engedéllyel működő tolvaj, mint maga és a bűntársai!

– A Kereskedelmi Szövetség tartózkodik az erőszakos cselekedetektől. Mi nem ölünk meg senkit, kapitány! – jelentette ki önérzetesen a parancsnok.

Cohl mindkét kezével belemarkolt a neimoidi köntösébe, félig kirántotta őt az ülésből, és ingerülten ráförmedt: